

výslovného ustanovení zákona míněny jenom změny ve staveních již zřízených. Slovem »stavení« rozuměti však možno pouze prostor podle umění stavitelského zděmi obklíčený, tedy nikoli pouhé hrazení. Pokud se hrazení týče, zůstává tedy pro otázku, je-li třeba stav. povolení, rozhodným toliko, jde-li o »zřízení« hrazení.

Zákon nepředpisuje stav. povolení jenom ke zřízení nového hrazení, nýbrž vůbec k tomu, aby se hrazení zřídilo. Je tedy stav. povolení třeba nejen k prvotnímu zřízení hrazení proti třídě neb ulici, nýbrž i tehdy, když takovéto hrazení již stávající se znovuzřizuje, tedy když na místo hrazení dosud stávajícího zcela nebo z části zřizuje se hrazení nové. Při nedostatku bližšího zákon. kritéria dlužno podle obvyklého významu toho slova souditi, že tomu tak jest, kdykoli se odstraňují, vyměňují nebo posunují podstatné jeho součásti. Nepatrnější stavební změny hrazení již stávajícího, které nechávají tyto podstatné součásti nezměněny, nebo pouhé opravy jeho, spadají pak pod ustanovení § 29 stav. ř.

V daném případě je st-lkou samou doznáno, že ohradní zeď její zahrady proti veř. ulici byla v délce asi 15 m pobořena tak, že — nehledě k dvěma zahradním pilířům — zůstaly nedotčeny toliko základy. Již z toho je tedy zřejmo, že zdivo nad samými základy v délce asi 15 m bylo přívalem vody sbořeno a že v celé této délce mimo základy bude třeba je znovu postavit nebo jiným materiálem nahraditi. Takovouto výměnu dlužno však dle toho, co řečeno shora, kvalifikovati jakožto (částečné) zřízení nového hrazení, které spadá pod předpis § 27 stav. řádu a vyžaduje tedy povolení stav. Okolnost, že podle tvrzení st-lky má býti použito starých základů, tedy že snad nemá ani nastati současně také posunutí hrazení, je pro otázku potřeby stav. povolení, která jest jediným předmětem sporu, lhostejná, stejně jako jest bez významu, bude-li k znovuzřízení použito starého či nového materiálu.

Uznal-li za tohoto stavu zsv, že ke znovuzřízení sesuté části ohradní zdi st-lčiny je třeba stav. povolení, je výrok ten ve shodě se zákonem, i bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 4219.

Předválečné renty: Není nároku na přijetí k privilegovanému úpisu IV. stát. půjčky — titrů rak. vál. půjčky, náležejících do pozůstalosti po choromyslném (jako jmění opatrovaneckého).

(Nález ze dne 10. prosince 1924 č. 21.891.)

Věc: Jindřiška M. v K. proti úřadu pro vyměřování poplatků v Praze o privilegovaný úpis IV. státní půjčky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Manžel st-lky byl v květnu 1916 dán pod kuratelu, ve kteréž zůstal až do své smrti, kteráž nastala dne 4. dubna 1918. Pozůstalost jeho skončena byla vydáním odevzdací listiny z 10. července 1919. St-lka žádala podáním z 27. června 1922, aby rak. státní půjčky v částce 54.000 Kč, kteréž z výše uvedené pozůstalosti dědila, přijaty byly k pri-

vilegovanému upsání IV. státní půjčky republiky čsl., ve smyslu § 3 zák. z 24. června 1920 č. 417 Sb. Žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl žádost tu z důvodu, že upisovatel válečných půjček zemřel dne 4. dubna 1918, a že st-lka (osoba svéprávná) vlastnictví k nim nabyla již před 28. říjnem 1918.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou, neshledal nss důvodnou.

V § 3 zák. č. 417/1920 jest stanoveno, že ústavy, právnické osoby, určité druhy jmění a korporace tam vyjmenované obdrží jisté výhody při úpisu IV. státní půjčky pomocí rak. válečných půjček.

Paragraf 6 téhož zák. předepisuje, že upisovatel dle § 3 musí prokázati, že dluhopisy válečných půjček měl ve vlastnictví již dne 28. října 1918 a od té doby nepřetržitě až do dne upsání půjčky.

Ve sporném případě nabyla st-lka zmíněných dluhopisů vál. půjček z pozůstalosti po svém manžel, který byl pod kuratelou a dne 4. dubna 1918 zemřel. St-lka tvrdí, že následkem toho půjčky ty byly v den 28. října 1918 jměním opatrovaneckým a že proto přísluší jim výhoda privilegovaného úpisu.

Názor tento není správný. Jmění manžela st-lky, který byl pod kuratelou, bylo až do jeho smrti jměním opatrovaneckým. Úmrtím zůstavitele pozbylo jmění to tohoto charakteru a stalo se jměním p o z ů s t a l o s t n í m, neboť, jak z ustanovení §§ 547 a 1448 o. z. o. ve spojení s § 531 téhož zák. vyplývá, přecházejí na pozůstalost jen majetková práva a závazky zůstavitele, kdežto práva osobní dle výslovného ustanovení § 1448 o. z. o. úmrtím zanikají. Vlastnost zůstavitele jako opatrovance není žádným právem majetkovým a nemohla tudíž vlastnost ta přejíti na jeho pozůstalost a nešlo tudíž dne 28. října 1918 o jmění opatrovanecké, jak tvrdí stížnost.

Nss nemohl sice souhlasiti s názorem nař. rozhodnutí, že totiž úmrtím opatrovance nabyla st-lka vlastnictví k válečným půjčkám, jelikož vlastnictví pozůstalosti nabývá se teprve její odevzdáním a nikoliv již nápadem dědickým; soud ten však neměl příčiny zrušiti výrok žal. úřadu pro nezákonnost, ježto nárok st-lky na privilegovaný úpis IV. státní půjčky není zákonem odůvodněn a zamítnutí tohoto nároku byť i z důvodů nesprávných, neznamená tudíž zásah v subjektivní práva strany ve smyslu § 2 zák. o ss.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 4220.

Státní zaměstnanci: I úředník ustanovený provisorně jest účasten platového a časového postupu jakož i propočtení služební doby.

(Nález ze dne 11. prosince 1924 č. 22.056).

V ě c: Karel D. v K. proti exposituře ministerstva zemědělství v Bratislavě stran propočtení služebních let.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrusuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dekretem min. zeměd. z 18. srpna 1919 jmenován byl st-l — do té doby župní zvěrolékař v L. — prozatímním státním vete-